

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀναθυμίζω. Παρὰ Βλάχ. ἀναθύμισμα.

1) Τὸ νὰ ἀναπολήσῃ τις τὰ παρελθόντα, ἀνάμνησις. Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθυμεθῆ.

2) Τὸ πρὸς ἀνάμνησιν χρησιμεῦον πρᾶγμα, ἐνθύμιον Κέρκ. — Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν.: Ἐνα ἀναθύμημα παρμένο ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον Κθεοτόκ. ἐνθ' ἀν.

ἀναθύμησι ἢ, πολλαχ. ἀναθύμ'σ' Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀναθυμίζω. Παρὰ Βλάχ. ἀναθύμησις.

Ἀνάμνησις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθυμεθῆ.

ἀναθυμιά ἢ, ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ.

Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀναθυμίζω.

Ἀνάμνησις ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

... Ὁ πλανταγμένος νοῦς
ποῦ πήγαινε δὲν ἤξερε, μὲ τὰ φτερὰ χαμένα,
ο' ἀναθυμίες καὶ πόθους ὠκεανούς

ΜΜαλακάσ. ἐνθ' ἀν.

ἀναθύμισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ρ. ἀναθυμιάζω. Πβ. θυμιάζω.

Τὸ νὰ θυμιάσῃ τις ἐκ νέου: Ἄσμ.

Ἔτ' ἀναθύμισμα τοῦ διακόνου | ἐφταρνίστηκε ὁ δεσπότης.

Συνών. ἀναθυμιάτισμα.

ἀναθυμιάτιζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. θυμιάτιζω.

Θυμιατίζω ἐκ νέου, κατ' ἐπανάληψιν: Ἀναθυμιατίζει τὸν ἄρρωστο. Ἀναθυμιάτισε τὸν νεκρό.

ἀναθυμιάτισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμιάτιζω.

Ἀναθύμισμα, ὃ ἰδ.

ἀναθυμίζω σύνθηθ. ἀνεθυμίζω Α.Κρήτ. κ.ά. ἀναθυμῶ Γ'Αθάν. Πρωινὸ ξεκιν. 36 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναθ'μῶ Μακεδ. (Καταφύγ.) Μέσ. ἀναθυμίζομαι Ἀθῆν. ἀναθυμοῦμαι Ἰων. (Σμύρν.) Καπ. Κέρκ. Κρήτ. Πειρ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κοτύωρ. Νικόπ.) — ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 294,142^β Ιδραγούμ. Σταμάτ. 52 — Λεξ. Δεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναθυμειοῦμαι Ζάκ. ἀναθυμειέμαι Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναθυμειῶμαι Πελοπν. (Ἡλ.) ἀναθυμᾶμαι Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀναθ'μοῦμι Μακεδ. ἀνεθυμοῦμαι Α.Κρήτ. Κυκλ. (Κύθν. κ.ά.)

Τὸ μεσν. ἀναθυμίζω. Καὶ τὸ μέσ. ἀναθυμᾶμαι μεσν. Πβ. Ξενιτ. στ. 15 (ἐκδ. Wagner σ. 203) «ἀναθυμᾶται καὶ θρηνεῖ καὶ βαρυαναστενάζει». Τὸ ἀναθυμοῦμαι καὶ παρὰ Πορτ.

Ἐνεργ. καὶ μέσ. μετβ. ὑπομιμνήσκω, ὑπενθυμίζω τι εἰς τινα σύνθηθ.: Νὰ μοῦ τὸ ἀναθυμίσῃς Λεξ. Δημητρ. Τὸ δαχτυλίδι του μοῦ τὸν ἀναθυμίζει αὐτόθ. || Παροιμ.

Τ' Αὐγούστου τὰ βορρέασματα τὸ Μάι ἀναθυμοῦνται (οἱ κατ' Αὐγούστου πνέοντες βόρειοι ἢ βορειοανατολικοὶ ἄνεμοι ἀνακουφίζοντες ἀπὸ τοῦ θερινοῦ καύματος ὑπενθυμίζουν τὸν δροσερὸν Μάιον. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,631) Πειρ. — Ποίημ.

Τ' ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ τ' ἀπομεινάρει ἀναθυμᾶει ἕως τὸ νοῦ χρόνι παλαιά

Γ'Αθάν. ἐνθ' ἀν. Συνών. θυμίζω. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. 1302 (ἐκδ. ΑΜηλιαρ.) «καὶ πάλιν διὰ ἔρωτα ἀναθυμίζω τώρα». Καὶ ἀμτβ. ὁμοίως ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναμνησχομαι,

ἐνθυμοῦμαι σύνθηθ. καὶ Καπ. Πόντ. (Κοτύωρ. Νικόπ.): Οἱ μεγάλοι ἀναθυμίζουν τὰ παλαιὰ τους Ἀθῆν. Νὰ μ' ἀναθ'μᾶς Καταφύγ. Ἀναθυμήθηκε τοὺς παλαιούς παρᾶδες τοῦ νησιοῦ ποῦ δὲν κουβεντιάζανε ποτές γιὰ τὸ μελλούμενο ψάρεμα (ἐκ διηγ.) Ἐβδομαδ. Τύπ. 2 Αὐγούστου 1934. Χαρούμενος ὅλη τὴν ἡμέρα ἀναθυμοῦνταν τοῖς στιγμὲς τοῖς ἐρωτικὲς ποῦ πέρασαν Ιδραγούμ. ἐνθ' ἀν. Ἀν τὸ ἀναθυμῶ καμμὶὰ μέρα, θὰ τοῦ ξαναεἰπῶ Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Σταφύλια ἀναθυμήθηκες μέσ' ἕς τὸ χειμῶνα (πρὸς τὸν ποθοῦντά τι ἀκαίρως) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Σήμερα τὰ ματάκια μου θὰ κλάψουν τὰ καημένα, γιὰτὶ ἀναθυμηθήκανε πράματα περασμένα Λακων.

Ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα, | τὴ νύχτα ἀνανοήθηκα, τὸ λόγο ἀναθυμήθηκα αὐτόθ.

Ἀναθυμᾶμαι τὴν αὐγὴ | ποῦ μοῦ ἔταξες ἕνα φιλεῖ τὴ νύχτα τ' ὄνειρεύομαι | καὶ τὴν ἡμέρα καίγομαι Λεξ. Δημητρ.

Κ' ἔτσι ὅσα γνώρισε καλὰ ὁ νοῦς μου ἀναθυμειέται αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἀναγορεῦω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀνιστορεῶ, θυμᾶμαι.

ἀναθύμισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθυμίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀνάμνησις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθυμεθῆ.

ἀναίδεια ἢ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀναίδεια.

Ἐλλειψις αἰδοῦς, ἀναισχυντία, θρασύτης: Αὐτὸ εἶναι ἀναίδεια. Ἀναίδεια ποῦ τὴν ἔχει! Δὲν ὑποφέρεται ἢ ἀναίδειά του. Ἡ ἀναίδεια κ' ἢ ξετσιπωσιά της δὲν ἔχουν ὄρια. Συνών. ἀδιαντροπία, ἀναισχυντία, ξετσιπωσιά.

ἀναιδέστατα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ὑπερθ. τοῦ ἐπιθ. ἀναιδής.

Μὲ πολλὴν ἀναίδειαν, χωρὶς καμμίαν ἐντροπὴν: Τοῦ ἀντιμίλησε ἀναιδέστατα. Ξαπλώθηκε ἀναιδέστατα.

ἀναιδής ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναιδής.

Ὁ μὴ ἔχων ἐντροπὴν, ἀναίσχυντος: Τί περιμένεις ἀπὸ ἄνθρωπο ἀναιδῆ! Συνών. ἀδιάντροπος, ἀναίσχυντος, ἀνέντροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος, ξεσκισμένος (ἰδ. ξεσκίζω), ξετσιπωτος.

ἀναιμία ἢ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀναιμία.

Ὡς ὁρος ἱατρικὸς ἢ νοσηρὰ κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς ποσότητος τοῦ αἵματος ἢ τῆς ἀλλοιώσεως τῶν συστατικῶν του καὶ ἐκδηλουμένη συνήθως δι' ὥχρότητος τοῦ προσώπου: Ὁ δεῖνα ἔχει ἀναιμία - ὑποφέρει ἀπὸ ἀναιμία.

ἀναιμικὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναιμία καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Ὁ πάσχων ἐξ ἀναιμίας: Νέος ἀναιμικός. Γυναῖκα ἀναιμικιά. Παιδάκι ἀναιμικό. Ὅλες τώρα πρὶ γὰ μὸδα κάνουν τοὺς ἀναιμικές. Ἀντίθ. αἱματώδης 1.

ἀνάινος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἵνα.

Ὁ στερούμενος ἀμυλῶδους συστάσεως, ὁ ὑδαρής, ἐπὶ τροφῶν: Ἀνάινον μαλέζ' (μαλέζι, ἥτοι πρόχειρον φαγητὸν ἐξ ἀλεύρου καὶ ὕδατος, ὑδαρής σούππα, κουρκούτι).

ἀναίρεσι ἢ, λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Σύμ. ἀναίρεσι Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναίρεσις.

1) Εἰς τὴν δικαστικὴν γλῶσσαν τὸ ἔνδικον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἀπὸ τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀκύρωσις ἀποφάσεως κατωτέρου δικαστηρίου ὡς νομικῶς ἐσφαλμένης: Κάνω ἀναίρεσι. 2) Ἀρνήσις, ἐναντίωσις Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ.: Κάμν' ἀναίρεισιν Λιβύσσ. Φέρνει ἀναίρεσι Σύμ. Εἶναι γούλον ἀναίρεσι αὐτόθ.

ἀναιρῶ λόγ. σύνηθ. ἀνιροῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναιρῶ.

1) Ἀρνούμαι: Ἀναιρῶ τὴν ὑπόσχεσί μου. Ἀναιρεῖ ὅσα εἶπε. 2) Ἀνασκευάζω: Θὰ ἀναιρέσω ὅλες τοὺς συκοφαντίας.

ἀναισθησία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀναισθησία πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναισθησία.

1) Νωθρότης εἰς τὴν αἰσθησιν, ἀμβλύτης τοῦ συναισθήματος, ἀπάθεια: Ἀναισθησία ποῦ τὴν ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Χαρὰ 'ς τὴν ἀναισθησία σου, καημένε! 2) Ἀπώλεια τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων: Ὁ ἄρρωστος εἶναι σὲ ἀναισθησία.

ἀναισθητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀναισθητος πολλαχ. ἀναισθητους ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 9

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναίσθητος. Τὸ ἀναίσθητος καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 3040 (ἐκδ. WWagner σ. 327) «ἄψυχον, ἀνενέργητον, ἀναίσθητον τελείως».

1) Ὁ ἀπολέσας τὰς αἰσθήσεις του κοιν.: Χτύπησε τὸ κεφάλι του καὶ ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἀναισθητος. Ὁ γιατρός τοῦ 'κανε τὸ ποδάρι ἀναισθητο (ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸ ἀναισθησίαν δι' ἐνέσεως) κοιν. || Φρ. Ἐμεινε νεκρὸς καὶ ἀναισθητος (ἐπὶ τελείας ἀναισθησίας) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

2) Ὁ μὴ συναισθανόμενος ἠθικῶς, ὁ μὴ συγκινούμενος κοιν.: Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ἀναισθητος, δὲ συγκινεῖται ἀπὸ τίποτα. Ἀναισθητὴ γυναῖκα, ἀρνήθηκε ὁλότελα τὸ παιδί της.

ἀναισθητῶ Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. ἀναισθητῶ Κῶς κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ.

Τὸ ἀρχ. ἀναισθητῶ. Τὸ ἀναισθητῶ καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 523 (ἐκδ. WWagner σ. 257) «εἶχεν τὴν κόρην, πρόσεχε, ψυχὴ, μὴ ἀναισθητήσης».

Χάνω τὰς αἰσθήσεις μου, περιπίπτω εἰς ἀναισθησίαν ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ὅσοι μεθνοῦσιν ἐτσαδὰ ὥσπου καὶ ἀναισθητοῦσι

πὸ κλότσου καὶ πὸ μπάτσου πάν ὥσπου νὰ ξεμεθνοῦσι

Κῶς

***ἀναισχύντημα** τό, ἀνασχύδημα Κεφαλλ. ἀνασχύντισμα Παξ. ἀνασχύδισμα Κεφαλλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναισχύντημα = πρᾶξις ἀναίσχυντος. Τύπος ἀνασχύντημα καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselting) Δευτερον. 28,20 «τὴν κατάρα, τὸ ἀναβουβάρισμα καὶ τὸ ἀνασχύντημα».

Ἐπίπληξις: Τὸ παιδί θέλει ἀνασχύδισμα (εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὸ παιδί ἡ ἐπίπληξις, ὡς μέσον παιδαγωγήσεως). Συνών. ἀναισχυντία 2.

ἀναισχυντία ἡ, λόγ. κοιν. ἀναισχυντία ἐνιαχ. ἀνασχύδημα Κεφαλλ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναισχυντία.

1) Ἐλλειψις αἰδοῦς, θρασύτης λόγ. κοιν.: Ἐχει μὴ ἀναισχυντία ποῦ δὲ λέγεται! Συνών. ἀδιάντροπία, ἀναιδεια, ξετσιπωσιά. 2) Ἐπίπληξις Κεφαλλ. Συνών. *ἀναισχύντημα.

ἀναίσχυντος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀναίσχυντος πολλαχ. ἀνάσχυντος Λεξ. Βλαστ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναίσχυντος. Τὸ ἀναίσχυντος καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselting) Δευτερον. 13,14 «παιδιά ἀναίσχυντά» καὶ 15,9 «πρᾶμα... ἀναίσχυντο».

Ὁ μὴ ἔχων αἰδῶ, ἐντροπὴν, ὁ πλήρης θρασύτητος: Ἀναίσχυντος ἄνθρωπος. Ἀναίσχυντη γυναῖκα. Συνών. ἀδιάντροπος, ἀναιδής, ἀνέντροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος, ξεσκισμένος (ιδ. ξεσκίζω), ξετσιπώτος.

ἀναισχυντῶ ἀμάρτ. ἀνασχυντῶ Λεξ. Μπρινγκ. ἀνασχυντάω Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Παξ. ἀνασχυδάω Κεφαλλ. ἀνασχυντίζω Παξ.

Τὸ ἀρχ. ἀναισχυντῶ = εἶμαι ἀναιδής καὶ μεταχειρίζομαι τινα μετ' ἀναιδεΐας. Τὸ ἀνασχυντίζω ἐκ τοῦ μεσν. ἀναισχυντίζω. Πβ. Πρόδρομ. 3,388 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «ὄξινον δότε ἀπὸ τοῦ νῦν κρασὶν τὸν Ἰλαριῶνα, | ὅς ἐνι καὶ ὀλιγούτσικον νὰ μὴν ἀναισχυντίζῃ».

Ἐπιπλήττω τινὰ ἐνθ' ἀν.: Θὰ μ' ἀκούσῃ ὁ ἄντρας μου καὶ θὰ μ' ἀνασχυντήσῃ Κέρκ. Ἀνασχύδησε τὸ παιδί καὶ τὸ πῆρε τὸ παράπονο Κεφαλλ. Ἐκλαίει τὸ παιδί, γὰρ τὸ ἀνασχύδησε αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 405 (ἐκδ. Wagner σ. 17) «μὴ ἀναισχυντήσης γέροντα μηδὲ καταφρονήσης».

ἀναΐτια ἐπίρρ. Κάρπ. κ. ἀ. — ΚΟῦράν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 288

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναΐτιος.

Χωρὶς αἰτίαν, χωρὶς λόγον ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ὅσκέ, δῶσε μου τὴν ψυχὴ 'ς τὸν οὐρανὸν ν' ἀνέω.

— Ἀναΐτια καὶ ἀνάφορμα ψυχὴ δὲν παραδίνω

(Ὅσκέ = βοσκέ, ἀνέω = ἀνέβω) Κάρπ. — Ποίημ.

Σκέψου, θεέ μου, ὅλους αὐτοὺς ποῦ δυστυχοῦν ἀναΐτια ΚΟῦράν. ἐνθ' ἀν.

ἀναΐτιος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναΐτιος.

1) Ὁ μὴ ὢν ἔνοχος, ὁ μὴ πταίων Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Συνών. ἀθῆρος 1, ἀφταιγος. 2) Καινουργῆς (δηλ. ὁ μὴ ἔχων ἐλάττωμά τι, ὁ μὴ ἄξιος ψόγου) Ἡπ. Συνών. ἄγγιχτος 2, ἀγκαινίστατος 2, ἀμεταχσίριστος, ἀπιαστος, ἀφόρετος, καινούργιος. 3) Ὁ μὴ ὑποστάς φθοράν ἢ ἐλάττωσιν, ἀνελλιπής, ἄρτιος Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἄγγιαχτος 2 β, ἄγγιχτος 1 β. ἀκέραιος.

ἀνακαβάλλου ἐπίρρ. Κύπρ. ἀγκαβάλλου Καλαβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἐπίρρ. καβάλλου.

Ἐπὶ ζῶντος ἱππασίας, ἐφίππων, ἱππασί: Ἐπῆα ἀνακαβάλλου. Ἡρτεν ἀνακαβάλλου δίχως γομάριν Κύπρ. Μὴ νημέρα ὁ διάβολος ἐγιάη νὰ παίσοι μετὰ τὰ παιδιά, ἐτσεῖνα ἐπιάσαι τοαὶ τὸν ἐβάλαϊ μούμ-μονα τοαὶ τὸν πεῆσα ἀγκαβάλλου (μῖαν ἡμέραν ὁ διάβολος ἐπῆγε νὰ παίξῃ μετὰ τὰ παιδιά, ἐκεῖνα τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἐβάλαν εἰς τὰ τέσσαρα καὶ τὸν ἐπῆγαν καβάλλα. Ἐκ παραδ.) Καλαβρ.

ἀνακαβουρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκαβουρίδα Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. καβουρίδα.

Κνησμὸς τοῦ δέρματος: Ἐχω ἀνεκαβουρίδα 'ς τὸ σῶμα μου. Βρὲ ἀνεκαβουρίδα ἔχεις καὶ δὲν κάθεται ἡσυχος! Συνών. φαγούρα.

